

De principis poetis cyclicis.

auctore

Dr. Kraemer.

1866. Sem. II. 1. sero.

Recens. m. April 1867.

Kraemer

Primordia Historiae Graecae, ut fene-
 cuniarum aliorum populorum, in len-
 cibus jacent, et ad fabulas spectant, quae
 non multa saecula ore propagatae, vice
 fortunarum humanarum commutaban-
 tur, aule quam literis coeptae sunt man-
 dari. Graecia cum esset frequentata, multis
 iisque diversis ^{origines} omnino generis gentibus,
 quae et ex conquinis terris et variis tem-
 poribus innuenerunt, multas parvas
 valde inter se differentes civiles complexa
 est. Singulorum hanc civitatum in-
 colae, proprios habuerunt mythos, quos
 vel jam in Graecia ipsa ortos invenire
 advenientes, vel e terris exteris secum
 attulerunt. Porro tempore vero cum
 singula quaeque civitas imperium
 proferret, societatem cum aliis iniret,
 et hoc modo neipublicae corporis forma-
 ret, plerisque e memoria exciderunt.
 fontes et interpretationes mythorum
 peregrinorum, et quae antea peregrini-
 num fuerant, graecum nunc sibi
 ingenium induit.

Inter primas Hesiodicae quaeque my-
thorum propagationes referendae sunt
Genealogiae, vel originem et domicilium
alicujus gentis et familiae, vel summa-
rum rerum immutationes commemo-
rantes. Exin, cum singula quaeque gens
jam in rerum natura contemplanda
versaretur, reculae sunt opiniones popu-
lares de conversione et natura corporum
coelestium, et de clementis. — Ex hisce
contemplationibus emanabant istae
Cosmogoniae, indagatio~~is~~ Minidionum
et tanquam seminum, unde omnia
orla, generata et concreta essent; istae
Theagoniae, quae docerent, unde essent
Dei orla, et qualis esset eorum natura.

Tempora heroica, inde a Theeo usque
ad reditum Heraclidarum in Peloponnesum
nberriam omnino praebant ma-
teriam ad canendas laudes heroum ac
deorum; sed nullum ab historica fide
recipuum est, cum admiratio omnes
res gestas amplificaret, et narratio ore
propagata omnia ^{facta} supra modum
exornaret. Haec carmina non man-
serunt quidem, sed ex iis hauserunt

25
Homerus et Hesiodus, et qui seipsi
seculi sunt poetae Cyclici. — Post Homerum
enim et Hesiodum poetarum epicorum
series nondum erat clausa, nam omnis
consequens tempus usque ad Grammaticos
Alexandrinos magnam omnino effudit
copiam poetarum, quorum opera tamen,
sine ulla fere exceptione, longinquitate
temporis perierunt, ita, ut nomen
nomina eorum quidem, sed per pauca omnino
de vita et scriptis, sint nota. —

Magnus mythorum cyclus, nberriam
omnino copiam poetis praebuit, ad
componenda carmina epica, et cum
Homerus et Hesiodus primi omnino fuis-
sent horum carminum auctores, omnes,
qui illi seculi sunt, ad eorum exemplum
se composuerunt. —

Sic, in istis Theagoniis, Cosmogoniis,
Titanomachiis et Gigantomachiis, quorum
magnam haec aetas tulit copiam, variae
omnino materiae ex cyclo epico sum-
tae, celebrabantur, dum alia carmi-
na epica facta et bella pugnas Thei,
Herculis, Oedipi, Iasonis et aliorum
laudibus ornarent, vel mythos ab
Homero et Homeris omisso carminibus

illustrarent. Referuntur etiam alia
hujus aetatis carmina epica, quae
a Iovis quidem nomina maxime di-
cuntur, et ut verisimile est, ad cyclum
epicum aliquis terrae vel urbis perti-
nerent, ut Argolica, ^{ca} Delica et Theopoli-
ca. Non confundenda sunt haec cum
aliis carminibus, quae, quod omnino
minum videtur, ab auctorum pra-
dina nominata esse videntur, ut Cyprica
et Naupactica, de quibus mox dicam.

Poetae hujus aetatis, a veteribus
Cyclici appellati, vel a cyclo mythico,
qui iis materiam ad carmina prae-
beret, vel, ut nonnulli volunt, quod
est, ² senioribus grammaticis ad solam
aliquam et connexam corpus connec-
tendur eorum carmina, res iam
ipso bello Trojano, quam ante et post il-
lud gestas, inter cyclum vel gynum
quendam et continentes, ad Homerum
exemplum celebrabant. Pertracta-
bant vero non modo, quae Iliadem
sive antecesserunt sive sunt secutae,
sed etiam mythologiae cyclum, inde
a Coeli et Terrae nuptiis ad finem
errorum Ulyssis. —

26
Non mirandum est, cyclum Trojanum
tantam materiam praebuisse poetis post-
homericiis, cum bellum aeneas Troja-
nos maxime fuisse expeditio Gnaccorum,
et Homerus latissimum iis praefecisset
campum, in quo late vagari possent. Nam
omnia, quae bellum antecesserunt, dicitur.
Caelo ipso ^{ipsa} urbis, videtur et errores aliorum
heroum praeter Ulysses, et multa alia
non dum ab Homero tractata, ab iis
celebrari patet. —

Ex omnibus vero his poetis, si unum
Hesiodum, qui Herogoniam scripsisse dicitur,
cujus adhuc fragmentum, scilicet Heracles,
ex latet, exceperis, ne unum quidem habe-
mus superbiem, ita omnes ~~con~~ temponis
consequenda se funditus perierunt, ut,
nisi ^{antiquorum} scriptores vitae Homeri, Athenaeus,
Dionysius, et Eustathius et alii grammatici,
perpaucas eorum carminum nobis conser-
vassent fragmenta, plane ignoravimus
eos unquam fuisse. Ne dicam, quod
multis horum carminum maxime
fuerit inusitata praestantia, propter
praeticam orationis elegantiam, sed
et omnium veterum concursu fa-
ves erant, unde egregia illa et

magnifica Lyricorum et Tragicorum
opera, quae usque ad hunc diem maxima
nos afficiunt admiratione, manebant.
Satis notum est, quanta fuerit eorum au-
dacia inter antiquissimos Romanos,
poetas, qui nihil aliud fore agebant, quam
ut Graecorum scripta Latine conuen-
irent; nam ut ab Ennio incipiam,
ille Iliadis ~~versus~~ in nos Annales tra-
duxerat, plures Tragedias ex Graeco in
Latinum verterat; Naevius Cyprica
carmina, quae Nasennus habuerunt
auctoritatem, Latine fecerat, et sic porro
multi alii nominantur, qui flos
Graeciae in Romana viri Maria trans-
ulerunt. Virgilius etiam, ne silentio
eum transmittam, in clarissimo illo
de Aeneae factis carmine, multum non
solum ex carminibus cyclicis, sed et ex
Tragediis Graecis, praecipue Euripidis,
quorum magna pars jam antea
ab Ennio, Naevio et aliis Latine erat
conversa, hausit videtur.

Cum Graecia a Romanis jam in
servitutem adacta esset, nulli ex tele-
nand versificationes, non digni fere
qui nominentur poetae, qui ex
nonnullis, qui supererant poetis cyclicis,
carmina concinnabant. Multum

27
tamen a simplicitate Graecae orationis
reciperunt, cum, quae conuerterent carmi-
na, nullam omnino sermonis ^{suavi-} con-
tinentiam haberent. Ex eorum numero non in-
fimo loco ~~habentem~~ ^{existimamus} poetam habi-
mus, Quintum Calabrum, qui quinto
p. C. n. saeculo vixit. Scripsit ille hic
Paralipomena Homeri, in quibus his-
toriam Trajanorum ab Hectoris morte
ad reditum Achaearum enarrat.
Ut pluribus visum est, ante oculos habuit
plures ex veteribus poetis cyclicis, in pri-
mis vero Leschae parvam Iliadam, cujus
fragmenta cum Quinti carmine dili-
genter comparavit diligentissimus Hequæus
inveniantur tamen in eo nonnulla
loca equegia, praestantione poeta non
indigna. Ad eum adhuc habemus
hujus aetatis poetam, Tryphiodorum,
qui carmen de excidio Ilii, inceptum sane
et iniquum conscripsit. Aequalem habuit
Coluthum, cujus carmen de rapta He-
lenae (Ἐλένης Ἀπαγωγή) aequè frigida
et sterile, in nonnullis tamen locis
melionis venae vestigia exhibet.

Ex his, quae memoravi, satis expli-
catum arbitror, quantam apud
veteres dignitatem habuerint poetae
cyclici, restat nunc mihi, ut eorum

qui prae ceteris fecerint, vitam et
diptera, quam breviter et simpliciter
exponam.

Inter antiquissimos primum velatum
invenio Stasinum Cyprium, cui a pleris-
que attribuantur carmina cypria,
quae anteriora Iliadis comprehendisse
videntur. Indium duxerunt a Pelio et
Thetidis nuptiis, et inde deorum de
pulchritudinis principatu ornam con-
ventionem et Parisii iudicium narra-
verunt. Interspersae erant plures
aliae narrationes, de Dioscuris, de
Palamede et de aliis heroibus. Tuene
nonnulli qui Homerum nonum
carminum putarent auctorem,
quod (vero) ab Herodoto jam refutatum,
qui monet Cypria carmina Homeri
non esse. Alii auctorem edidit Ilege-
stiam, alii Dicaeogenem, sed communior
et probabilior sententia, Stasino
Cyprio ea tribuit, a cuius haud dubie
palma Cyprio nomen traxerunt. Lati-
ne ea videtur Naevius, ut jam supra
memoravi. Quoddecim, recentior
ingeniorum Philolagus, hymnum
homericum in Venerem, fragmentum
horum carminum esse, contendit.

Magnam etiam inter cyclicos
poetas gloriam sibi ^{cum} paravisse dicitur

28
Arctinus Milesius circa Olymp. IV. vel. IX. —
Condidit hic carmen de excidio Troiae (Ιλίου
πίεσις) duabus libris, in quibus res gestas Tro-
janorum, inde ab equo Troiano ab Achivis
relicto, enarravit. Composuit etiam Aethiopica
libris quinque, in quibus adventum Memno-
nis ad Troiam Pelei et Anonae filii, ad-
Troiam, et pugnam eius cum Achille et cae-
des, argumentum quod nulli, inprimis
Aeschylus et Sophocles celebraverunt,
nabitisavit. Argumentum carminis
de vastatione Troiae Proclo debemus.

Inter antiquissimos cyclicos poetas ha-
bendus et etiam Lesches Mytilaeus,
cui parvam Iliadam, quae res Iliacas,
post Hectoris et Achillis mortem compre-
hendisse videtur, attribunt veteres; et
hujus poetae saepe fit mentio, et ex multis
aliis testimoniis, potissimum vero ex Procli
fragmento conjectare licet, Virgilium maxime
parvam Iliadam, et cum hac Arctini
excidium Troiae, ante oculos habuisse.
Parvae Iliadis auctor jam alium fuisse nonnullos
habuisse Homerus, sed communior
sententia ad Leschen eam retulit.
Praeterea aliud de excidio Troiae
ei tribuebatur carmen, quod
ut verisimile est, pars fortasse parvae

28
Iliadis fuit. —

Longe prae ceteris poetis cyclicis flevit
Pisandrus. Natus erat Camino, Rhodi op-
pido, circa Olymp. xxiii. siquidem Suidam
auctorem sequamur. Et grammaticis
Alexandrinis primus in canonem et
cyclum epicum post Homerum et Hesiodum tem-
pora in canonem (et cyclum epicum), ab
Aristarcho et Aristophane Byzantino
constitutum, relatus fuit. Heraclae,
carminis de rebus ab Hercule gestis, cuius
apud veteres non infrequens fuit mentio,
primus auctor fuisse dicitur. Si Macrobius
in Saturnaliis v. 2. confidendum erit, Vir-
gilius cum patrisimum in libro secundo
Aeneidos ante oculos habuit.

Non confundendus est noster cum altero
seriori Pisandro, Laranda Lycaoniae
oriundo, cuius pater Severi Imperatoris
tempore vixit. Scripsit hunc carmen epicum
de deorum dearumque nuptiis, ad
exemplum Hesiodi, qui ut jam supra
memoravi Heroniam compomiserat,
in qua heros ex mortalibus feminis
progenies celebraverat, cuius adhuc
paucum superstitem habemus.

29
Inter quinque principes epicorum poetas
a grammaticis in cyclum Alexandri-
num relator, maxime excelluit etiam
Panyasius, vir singularis ingenii, cuius vera
tempora et patria incerta sunt. Si
Suidam sequamur, natus est circa Olymp.
lxxxviii. et avunculus seu patrinus He-
rodas fuit. Composuit noster nobilissi-
mum carmen de Herculis factis, in
quo non modo Pisandrum superavit,
sed et Antimachus, qui cum secutus
est, antelatus esse dicitur. Ad vini
doctissimi Dr. Megeles opinionem
omnia adhuc apud Theocritum et alios
Bucolicos poetas ex laudis fragmenta,
ex Panyasios Heraclae sumpta
sunt.

Maximam vero inter omnes poetas
cyclicos post Homerum et Hesiodum
gloriam sibi comparavit se dicitur
Antimachus Colophonius, Platoni
familiarissimus, Panyasios disci-
pulus. Multi Homero cum parem
iudicabant, immo vero, Hadria-
nus, Graecarum literarum,
ut satis natum est, Auditor si-

30.
mus Imperator non dubitavit, quin
eum ipse Homero, summo omnium
poetarum, anteponeret. - Scripsit
hic nobilissimam et candidissimam
celeberrimum carmen de Thebis, quod
caendinum cepit, ab urbe per Amphio-
nem condita, et bellum inter Eteoclem
et Polyneem ortum, et per mutuum
fratrum eandem confectum nar-
ravit. Inter elegiacos poetas etiam
Antimachus maxime f. conuit,
fuit enim carmen elegiacum in mon-
tem Lydae amicae, quod et adhuc
exstat.

Fragmenta Lydae exstant
Conf. Antimachi Rel. Ed.
Schellensberg. p. 80. seq.

